

Приказки за
ДЕКА НОЩ

Съдържание

Слънцето, Студа и Вятъра	6
Как Котаран тръгнал да купува ботушки	8
Котаракът, козелът и овенът	12
Приказка за Котаран и Петльо	20
Лисана и Вълчо	26
Шаро	40
Снежко и заекът	46
Бобеното зърно.....	48

Слънцето, Студа и Вятъра

Слънцето, Студа и Вятъра срещнали в полето един човек.

– Добър ден! – рекли те.

– Добър ден! – отговорил той и отминал.

А Слънцето, Студа и Вятъра се зачудили кого ли от тях поздравил човекът. Настигнали го и го попитали:

– Почакай, човече! На всички ли каза „добър ден“, или на един от нас?

– Не на всички – отвърнал човекът. – Само на един от вас.

– На кого?

– На него – посочил той Вятъра.

– Аз мога да те изпепеля с лъчите си! – ядосало се Слънцето.

– А аз ще те замразя! – заканил се Студа. – Ще те превърна в ледена статуя!

А Вятъра се засмял и рекъл:

– Нито ти, Слънце, ще го изпепелиш, нито ти, Студ, ще го замразиш! Щом Слънцето започне да препича, ще повее хлад и на човека ще му стане прохладно. А щом Студа стегне и забушува виелица, ще стихна и той няма да замръзне.

Как Котаран тръгнал да купи ботушки

Живял си Котаран с жена си Котарана и не знаел какво е грижа и неволя. Ала дошла зимата, а двамата си нямали ботушки. Тръгнал Котаран за града да купи и за себе си, и за жена си. Както си вървял, насреща му – Кума Лиса. Приближила тя и попитала:

– Къде си тръгнал, Котаране?

– Отивам в града да купя ботушки за мен и за Котарана, че зима дойде – да не ни мръзнат краката.

А хитрата Кума Лиса рекла:

– Защо ще биеш път чак до града? Тук наблизко живее Кумчо Вълчо – ненадминат обушар! Ще те заведе при него да си купиш ботушки за чудо и приказ!

Зарадвал се Котаран и тръгнал с хитрушата. А тя го завела в най-затънтените горски гъсталаци. Спряла и го заплашила:

– Дай ми парите си или ще се простиш с живота!

– Смили се, Кума Лисо! – примолил се Котаран. – И на теб ще купя ботушки, и на децата ти! Само ме пусни!

Помислила, помислила Кума Лиса и се съгласила. Тръгнали заедно към града, но като приближили, лисицата запристъпвала нерешително – хванало я страх.

– Нещо не ми се ходи в града – рекла тя. – Ти върви, а аз ще те чакам тук.

– Ела, ела! Няма от какво да се боиш – подканил я Котаран и тя се претрашила.

Влезли в града, тръгнали към пазара, а срещу тях – кучето Шаро. Кума Лиса – нали била гузна, че постъпила лошо с Котаран, хукнала да бяга. А пък Шаро, който си знаел, че гузен негонен бяга, се втурнал след нея. Гонил я, гонил я, но не успял да я стигне и се върнал обратно.

Котаран, доволен, че се е спасил от хитрушата, купил ботушки и за себе си, и за Котарана, ала не смеел да се върне през гората. Ами ако Кума Лиса го дебнела там?

– Не се бой, Котаране! – успокоил го Шаро. – Ще дойда с теб.

И добре, че решили така, защото Кума Лиса наистина чакала скрита с двамата си сина. Щом зърнали Котаран, те се нахвърлили върху него. Шаро това и чакал – спуснал се към тях, а те се изплашили и избягали.

Пазен от верния си приятел, Котаран се прибрал по живо по здраво у дома. Оттогава Кума Лиса не смеела да припари до него.